

Hồi Hai Mươi Bảy

Chuyển Hóa Công Di Hoa Tiếp Mộc

Họ đã tự phong bế mật thất và tự chịu cảnh sinh cầm.
 Sâm Phong nhìn Thái Phi Nguyệt:

- Những nhân vật nào vừa đến? Liệu với bao nhiêu nguyên khí của ta đang ở cả bên nàng, một mình nàng đối phó để giải nguy cho tất cả mọi người ở đây được chăng?

Thái Phi Nguyệt đáp ứng ngay:

- Họ đều là những ác nhân được lão từ lâu ngấm ngấm chiêu mộ và đào luyện, gọi là Thập Nhị Tú Hồng Võ. Chỉ cần bọn chúng dừng lập trận đối phó, thiếp dù chết cũng quyết liều mạng giải thoát cho mọi người.

Tuệ Đăng vẫn cứ thở dài và chột bảo:

- Vậy cũng như không. Vì theo bản tăng kíp nhận định, bọn họ không những đến đủ mười hai người mà còn có vẻ như đã sắp bày sẵn trận thế. Trừ phi cô nương có cách phá trận, nếu không...

Nàng biến sắc:

- Theo lão từng tự phụ nói, trận này ngoài lão ra, quyết chẳng còn nhân vật nào đủ bản lĩnh đối phó. Vậy thì nguy thật rồi.

Sâm Phong chột hỏi Tuệ Đăng:

- Huynh có thấy họ đưa bất kỳ một nữ nhân nào cùng đến chăng?

Tuệ Đăng lắc đầu:

- Vậy thì không. Vả lại họ đưa nữ nhân đến làm gì?

Nàng động tâm:

- Chàng đang sợ họ dùng Tuyết Sương hoặc Kim Phụng để uy hiếp chàng?

Sâm Phong gật đầu:

- Điều này cho thấy lão ma đã tin Ngũ Tuyệt Hương của nàng hiện thật sự làm ta mất hết võ công, nên không cần dùng thủ đoạn uy hiếp hạ lưu đó.

Nàng bối rối:

- Điều đó thì chàng nghĩ đúng. Riêng về việc uy hiếp, chàng yên tâm, chỉ cần gia mẫu đừng nói ra chỗ đang giam giữ hai nàng, lão dù có tài thông thiên triệt địa cũng không thể biết và mong dùng sinh mạng cả hai để uy hiếp chàng.

Sầm Phong hoài nghi:

- Lão không biết thật sao?

Nàng vừa gạt đầu thì nghe Thánh Y lên tiếng, nửa than nửa trách:

- Lúc này người còn lo nghĩ đến những chuyện như thế được sao? Mất võ công thì người đã mất rồi. Nha đầu này thì lại không đủ bản lãnh đối phó trận Thập Nhị Tú Hồng Võ, kể như đã chết đến nơi, người lo chi những chuyện viễn vông?

Nàng bàng hoàng:

- Lão nhân gia như không thể nghĩ được cách nào bỏ cứu như đã hứa?

Thánh Y lắc đầu:

- Phải chi người và Cao Phong cùng luyện giống nhau một pho nội công tâm pháp, chỉ cần người dùng bí pháp Khai Đỉnh Truyền Lực, trả lại nguyên khí cho Cao Phong thì tất cả đều ổn. Chứ như thế này, dù người có miễn cưỡng trút trả nội lực cho Cao Phong thì chưa được nửa canh giờ những nội lực đó cũng tư tiêu tán. Y mất hết và người cũng chẳng còn gì.

Tuệ Đăng chợt góp ý:

- Cao đệ có thể điềm chỉ cho nàng Thiên Long Mê Tung Bộ, giúp nàng đối phó và phá trận, được không?

Sầm Phong lắc đầu:

- Đệ còn muốn hơn thế nữa kìa, là truyền thụ đủ loại sở học đệ đã luyện cho nàng. Chỉ tiếc thời giờ quá cấp bách, lúc khẩn trương thế này liệu nàng đủ tư chất và nhất là đủ điềm tĩnh để lĩnh hội được bao nhiêu?

Nàng chợt hỏi:

- Chàng như đã có cách?

Sầm Phong không đáp, chỉ đột ngột hỏi Tuệ Đăng:

- Huynh đã buông tha lão ác tăng?

Tuệ Đăng thở dài:

- Dù sao cũng là phụ tử. Lão tuy có tội sát hại mẫu thân Tuệ Đăng này, sau đó dù cứu mang nhưng chỉ xem Tuệ Đăng này là một tiểu sa di phục dịch không hơn không kém, nhưng dù thế nào, Tuệ Đăng cũng không đủ nhẫn tâm phạm vào tội đại nghịch bất hiếu.

Sầm Phong cười:

- Đệ hỏi không phải để trách mà để biết huynh còn chỗ nào nghi ngờ đệ nữa chăng?

Tuệ Đăng lắc đầu:

- Ta đã tin rồi. Nhất là thời gian vừa qua càng ở gần Thánh Y ta càng thêm tin đệ.

Sâm Phong gật đầu:

- Vậy bây giờ nếu đệ cần tiến hành vào bí thất, huynh có ngăn cản nữa chăng?

Tuệ Đăng nghi hoặc:

- Đệ muốn tìm bí kíp Thiên Long? Ta đã theo lời đệ đi tìm chỉ, đã vào và đã tìm nhưng không hề phát hiện bất kỳ vật gì, huống hồ là bí kíp.

Sâm Phong bảo:

- Lão có tâm cơ gian xảo, dĩ nhiên ngay từ đầu đệ đã không tin lão cất giữ bí kíp ở đây. Nhưng dấu sao đệ cần vào bí thất đó một lần, ngay lúc này. Được chứ?

Tuệ Đăng giật mình:

- Để làm gì? Hay đệ đang sợ họ sẽ phá vỡ mật thất này và xông vào, nên cần vào bí thất nấu thân? Đừng dại. Vì ở đây còn có thể cầm cự, chứ vào đó là vào tuyệt lộ, chỉ sợ chưa đến nửa ngày, bất kỳ ai chui vào đó đều phải chết vì ngạt. Đừng vào.

Sâm Phong vẫn cười:

- Vậy là đệ đã có thể vào?

Miễn cưỡng, Tuệ Đăng bảo:

- Tùy, nhưng theo ta thì.

Sâm Phong đã cắt ngang:

- Nhưng đệ không vào đó một mình, cũng không phải tất cả cùng vào. Nếu phải lưu lại ngoài này, vạn nhất có biến, huynh có cách nào chi trì và kéo dài, khiến bản thân huynh và gia nội tạm thời toàn mạng, thậm chí chỉ cần giữ toàn mạng trong một ngày thôi, được chăng, huynh?

Thái Phi Nguyệt giật mình:

- Nghĩa là chỉ có thiếp cùng vào bí thất nào đó với một mình chàng? Để làm gì?

Sâm Phong cười lạt:

- Còn để làm gì nếu chẳng phải đòi nàng hoàn trả toàn bộ nguyên khí đã lấy của ta?

Thánh Y cũng giật mình:

- Hài tử định dùng chính tà công đó để đoạt lại nguyên khí đã mất? Nhưng chúng ta không có Ngũ Tuyệt Hương, hài tử ngờ ta có sao?

Sâm Phong bảo:

- Hài nhi không cần Ngũ Tuyệt Hương. Vả lại, chỉ có thể nói ngắn gọn thế này, hài nhi tự có cách lấy lại nguyên khí, nhưng vẫn phải bằng phương cách đã bị nàng theo đó đoạt mất nguyên khí của hài nhi.

Tuệ Đăng hồ nghi:

- Cách nào? Và tại sao đã có cách lại không thể tiến hành ở ngay đây? Hay cô nương này không muốn để lộ?

Nàng đỏ mặt:

- Ta... ta không biết.

Thánh Y không thể không hỏi:

- Hài tử thật sự có cách thu hồi nguyên khí sao?

Sâm Phong đành thổ lộ:

- Là tuyệt kỹ của Hồng Hồng phu nhân. Và dù hài nhi chưa thật sự tin lắm vào kết quả nhưng về đạo lý thì có nhiều điều tương hợp, thêm nữa là cách thu hồi nếu cũng một cách như đã mất đi, thiết nghĩ thà mạo hiểm một lần còn hơn cứ để thế này cam chịu uổng mạng.

Thái Phi Nguyệt ngỡ ngàng:

- Là Chuyển Hóa Công Tiếp Mộc Di Hoa Đại Pháp? Sao bảo chàng không hề nhận hoặc thấy có di lưu tuyệt kỹ này?

Sâm Phong nhún vai:

- Cũng là những câu kinh văn yếu quyết như nàng đã thấy. Ta chỉ hơn một điểm là vì tự thân nghĩ cách khai mở cơ quan ở Thiên Hậu Miếu nên có cơ hội qua diễn biến xảy ra cho chính bản thân mà thấu triệt toàn bộ những kinh văn đó. Duy có điều, nhờ nghe nàng nói nên lúc này ta mới biết đó là tuyệt kỹ Chuyển Hóa Công Tiếp Mộc Di Hoa Đại Pháp.

Thánh Y gật gù:

- Ta có thể hiểu nhờ công phu tuyệt kỹ này hài tử định vận dụng không phải cưỡng đoạt mà là tạm mượn lại chân nguyên kẻ khác. Và sau đó, vì chân nguyên đấy lại là của bản thân từng bị mất nên sẽ dễ giữ lại như thể chưa từng bị mất bao giờ.

Thái Phi Nguyệt vỡ lẽ:

- Mượn sức người làm sức mình, đó là yếu quyết của Di Hoa Tiếp Mộc. Nhưng để có thể từ nhược thắng cường, từ chỗ đang mất chân khí để thu hồi và giữ lại cho bản thân thì đó lại chính là yếu quyết Tứ Lượng Bạt Thiên Cân, thịnh suy và tồn vong như thiếp và chàng đã cùng nhìn thấy nhưng không biết đấy là kinh văn tuyệt kỹ?

Sâm Phong đứng lên, phải vịn vào vai Thái Phi Nguyệt:

- Đi, chậm lắm rồi, ta chỉ muốn sớm thu hồi chân khí, vừa lo giải thoát mọi người vừa để thử xem trận Thập Nhị Tú Hồng Võ thật sự lợi hại ra sao. Xin phiền Tuệ Đăng huynh khai mở bí thất cho.

Tuệ Đăng làm theo. Sau đó, trước khi phong bế lại để cách ly hoàn toàn Sầm Phong và Thái Phi Nguyệt với bên ngoài, Tuệ Đăng còn hứa:

- Ở Thiên Long Tự, nếu từ mật thất này để tìm chỗ đào thoát thì khó nhưng để kéo dài thời gian thì hẳn tăng có thể quả quyết là được. Cao đệ chớ quá lo, hãy bình tâm tiến hành việc thu hồi chân nguyên ắt sau đó chúng ta dễ dàng gặp lại.

Và Tuệ Đăng phong bế bí thất lại hoàn toàn, cho Sầm Phong thấy xung quanh bản thân lúc này chỉ toàn là màu đen của một nơi không hề có ánh sáng lọt vào.

Sầm Phong chợt nghe Thái Phi Nguyệt thì thào nêu nghi vấn:

- Có thật chàng muốn vận dụng cách đó chỉ để thu hồi chân nguyên?

Sầm Phong cũng bất gặp bản thân không hiểu sao vẫn cứ hạ thấp giọng:

- Nàng vì sao hỏi ta câu đó?

Thái Phi Nguyệt đứng sát vào Sầm Phong:

- Vì thiếp không tài nào hiểu được tại sao cứ phải vận dụng cũng một cách như thế chàng mới có thể thu hồi chân nguyên? Hay là chàng chỉ bịa lời giải thích, kỳ thực là muốn hưởng thụ một lần trọn vẹn niềm hoan lạc?

Sầm Phong háng giọng:

- Hoan lạc?

- Phải. Vì lần vừa rồi, chuyện xảy ra giữa hai chúng ta đều do dục lực, thiếp thì bị Ngũ Tuyệt Hương, còn chàng thì được nội tổ ban cho một xuân dục hoàn, khiến sự thể đó chỉ được gọi là hành lạc, không phải niềm hoan lạc đích thực. Phải chăng chàng chỉ muốn nếm trải thế nào là hoan lạc?

Sầm Phong chợt gắt:

- Chớ nói nhảm. Ta đã có lỗi rất nhiều với Kim Phụng qua sự việc đã từng xảy ra với nàng. Ta nói thế không phải để trách nàng, trái lại chỉ muốn nhắc cho nàng nhớ, gì thì gì, giữa chúng ta đều là do định mệnh ràng buộc. Và bây giờ, để biến định mệnh thành sự tự nguyện, giúp chúng ta nguyện ý ràng buộc với nhau, nàng phải giúp ta hai việc.

- Chàng cứ nói. Vì thiếp thật tâm chỉ mong giữa chúng ta hoàn toàn là do tự nguyện đến với nhau.

Sầm Phong bảo:

- Thứ nhất, vì ta tin lúc này dù ta không nhìn thấy gì, nhưng ngược lại nàng vẫn nhìn rõ ta mờ mờ, đúng không?

- Đúng, thiếp nhìn rất rõ chàng. Và chàng đang tỏ ra rất nghiêm trọng, tại sao?

Sâm Phong giải thích:

- Vì đó chính là điều ta cần nàng giúp. Nghĩa là nàng nhìn rõ ta nên một lúc nữa đây, ta muốn nàng hãy cứ để cho dự niệm thật sự khởi phát. Vì có như thế, những chân nguyên nàng đoạt của ta ắt bị kích động, dấy lên, giúp ta dễ thu hồi.

- Chàng muốn nói ở bản thân chàng lúc này tuyệt đối không dám để dự niệm xuất hiện, sẽ khiến chàng vì không kềm chế nên không thể thu hồi nguyên khí?

Sâm Phong thở dài:

- Không sai. Còn đây là việc thứ hai, khó đấy. Vì ta đã mất võ công, vận dụng tuyệt kỹ Chuyển Hóa Công chỉ toàn dựa vào ý niệm, nên khi tiến hành được, chính bản thân nàng phải biết tự kềm chế dự niệm, cứ để một mình ta từ từ thu hồi chân khí. Nếu không kềm chế được, một là nàng sẽ khiến ta mất mạng, hai là bản thân nàng khó thoát cảnh dự hỏa công tâm, tự thiêu hủy kinh mạch nàng. Tóm lại, cả hai ta sẽ cùng chết. Nàng thực hiện được chăng?

Thái Phi Nguyệt bàng hoàng:

- Liệu chàng có đủ định lực để tự kềm chế cho chính bản thân chăng?

- Ta không biết. Nhưng dù sao ta cũng đang có hai điều sở cậy. Thứ nhất, quanh đây tối tăm, ta không nhìn thấy gì, ắt cũng dễ kềm chế. Thứ hai, cũng là nhờ lão ác ma đã bỏ bốn năm đào luyện ta, qua đó ta tin bản thân ta tạm đủ định lực để chịu đựng. Còn nàng?

Nàng thở dài:

- Thiếp là nữ nhân, lại không còn bị dục lực tác động, có lẽ không quá khó trong việc tự kềm chế. Tựu trung, thiếp sẽ cố hết sức giúp chàng, thành hoặc bại xin đành giao hết cho số phận.

Sâm Phong bảo:

- Vậy thì tốt rồi. Chúng ta nên bắt đầu thì hơn.

Và Sâm Phong toan tự cởi bỏ y phục nhưng bị Thái Phi Nguyệt ngăn lại:

- Hãy để phần việc này cho thiếp. Riêng chàng hãy cố vận dụng định lực, đừng để dự niệm phát sinh.

Thái Phi Nguyệt tự tay tiến hành tất cả, thà như thế để bản thân nếu có phát sinh dự niệm thì điều này không tác động và nhất là không có quyền tác động đến Sâm Phong.

Nàng dâng hiến hoàn toàn cho chàng – tự nguyện – và là do chủ ý chứ không còn do được lực như lần trước đây...

o O o

Bí thất quanh thân Sầm Phong lúc này chỗ nào cũng sáng, dễ nhìn. Vì đó là nhờ mục lực bản thân đã trở lại tinh tường như thuở nào.

Và điều đầu tiên Sầm Phong nhìn thấy là toàn bộ y phục bản thân đã được gấp gọn đặt ngay bên cạnh. Trên bộ y phục là một mảnh vải có lưu lại huyết thư.

Sầm Phong nhìn quanh, không thấy Thái Phi Nguyệt đâu, đủ biết bức huyết thư kia là của nàng.

Sầm Phong tự mặc lại y phục, sau mới xem đến mảnh huyết thư.

“Cao lang,

Thoạt tiên thiếp mừng vì đã thành công trong việc giúp chàng phục nguyên. Nhưng thiếp vẫn phải tự ý bỏ đi vì một là phát hiện quanh thân chàng có dấu hiệu của Nhị Khí Âm Dương phát sinh – ắt chàng cần tọa công rất lâu để nhị khí này tự thành viên mãn, trở nên công phu Nhị Nguyên Lưỡng Nghi cực kỳ hiếm có, chưa có cao nhân nào đạt được. Hai là thiếp phát giác chỗ phát động cơ quan để tự ly khai bí thất và tình cờ nhận ra ở bên ngoài có biến. Thiếp phải đi để tìm cách giữ toàn tính mạng cho Tuệ Đăng huynh và nội tổ của chàng. Ba là thiếp không thể không đi để tự thấu hiểu có thật giữa hai ta đã hoàn toàn tự nguyện đến với nhau hay chưa?

Đừng tìm thiếp. Trái lại hãy mau mau lo giải cứu Tuyết Sương – Kim Phụng. Nếu thiếp đã có cách giữ toàn tính mạng cho lệnh tổ và Tuệ Đăng huynh, chàng sẽ gặp lại họ ở chung chỗ Kim Phụng – Tuyết Sương. Vạn nhất không thấy họ ở đó, hãy hiểu, thiếp đã tận lực nhưng sứ mạng không hoàn thành.

Còn thêm điều này nữa, ngay khi từ đây bước ra, thiếp sẽ căn dặn lệnh tổ và Tuệ Đăng huynh tất cả đều chung khẩu đồng từ, cho bọn đối phương biết Sầm Phong đã chết. Sau này khi bôn tẩu, chỉ cần chàng dị dung thì không phải lo thân phận bị cáo giác và bị ác ma cảnh giới phòng bị.

Thiếp sẽ tự nghĩ cách giải cứu gia mẫu, không cần phiền đến chàng.

Hậu hội hữu kỳ, nếu thật sự có duyên phận, thiếp và chàng ắt có ngày gặp nhau.

Biệt Cao lang.

Nguyệt.”

Phía dưới còn có dòng chữ cho Sầm Phong biết phải tìm Tuyết Sương và Kim Phụng ở đâu. Đọc xong, Sầm Phong nôn nóng tìm quanh, hy vọng sớm phát hiện đâu là chỗ để phát động cơ quan như Thái Phi Nguyệt cũng đã tình cờ tìm thấy.

Có một chỗ!

Sầm Phong tiến lại, vừa vỗ vừa lay và vừa nôn nóng xoay mạnh chỗ đó.

“Cạch!”

Chỉ là một hốc đá nhỏ tự mở ra. Và Sầm Phong suýt nữa tự bật cười khi nhìn thấy trong đó có một cuộn giấy đã ố vàng, bên ngoài có ghi “Thiên Long Chân Kinh”. Bên cạnh là một thanh cổ kiếm.

Sầm Phong dù không tham nhưng cũng hiếu kỳ mở cuộn giấy ra xem một lần cho biết.

Xem qua một lượt, Sầm Phong kinh ngạc đến thừ người. Vì cuộn giấy nếu bên ngoài được ghi là Thiên Long Chân Kinh thì bên trong lại đổi thành Vân Long Thái Cực Pháp, là tâm pháp Huyền Môn đạo gia có xuất xứ từ Võ Đang phái. Vậy việc Sầm Phong dị dung và giả thành một đạo nhân tìm đến Thiên Long Tự quả là điều tấu xảo ắt là do Tam Thanh Lão Tổ hiển linh dẫn dắt, khiến Sầm Phong nhờ đó tình cờ phát hiện một phần di học Đạo gia, sau này có thể giúp phái Võ Đang phát dương quang đại chẳng?

Ngẫm nghĩ một lúc, Sầm Phong đặt lại cuộn giấy vào chỗ cũ, cũng đặt luôn thanh kiếm Độc Long vào đó, đổi thanh cổ kiếm. Sau đó Sầm Phong tìm thấy máu chốt cơ quan cuối cùng, thứ hai.

“Xịch... xịch...”

Bí thất khai mở, Sầm Phong tiến ra.

Thiên Long Tự hoàn toàn quanh vắng, nghĩa là Sầm Phong tọa công quá lâu, quãng thời gian đủ dài để cho những gì cần diễn ra thì đã diễn hoàn tất.

Sầm Phong chợt cười lạt, sau đó tự dị dung làm cho nhân vật Sầm Phong từ đây chết hẳn.

o O o

Đó là một tin thật sự gây chấn động khiến bất luận ai cũng nôn nao đều cùng kéo đến Huỳnh Phong Trang để xem có phải Sầm Thế Nghiêm – một nhân vật vì ngoài bản lãnh như thế nào chẳng ai biết, lại còn có thói quen là luôn an phận thủ thường nên được nhiều nhân vật võ lâm gán cho ngoại hiệu: Bất Hiệp Bất Quái – Vô Độc Vô Nhân – Tiểu Diệu Thanh Tâm – Nhân Vi Du Hưởng – đã thật sự đủ bản lãnh bắt giữ hai nhân vật từng tạo nhiều kiếp hóa cho giang hồ hay không?

Vì rằng đầu phải dễ bắt giữ hai nhân vật này, một là Thái giáo chủ Vạn Xà Giáo, hai là nhân vật thần bí chỉ được mọi người biết đến qua mấy chữ Xuyên Vân Lệnh, lệnh chủ.

Cao thủ các phái kéo đến Huỳnh Phong Trang thật không ít.

Nhưng thật lạ, ngoài những nhân vật lão thành của các phái và nhất là những nhân vật nhất môn chi chủ đều giữ vẻ mặt nghiêm nghị một cách không cần thiết thì kỳ dư bao nhiêu hảo thủ võ lâm còn lại đều hí hửng kéo nhau đi, vui mừng như đi trăng hội.

Họ mừng cũng phải, vì nếu hai nhân vật nọ đã bị bắt giữ và lần này thật sự được đông đảo quần hùng vạch mặt chỉ tên, nêu những tội trạng để tất cả có thể xét xử và luận tội, thì trên giang hồ chí ít mọi người cũng được hưởng một quãng thời gian sóng yên gió lặng.

Nghinh tiếp các nhân vật đại cao thủ võ lâm đến Huỳnh Phong Trang, dĩ nhiên phải là trang chủ Sầm Thế Nghiêm. Những nhân vật khác kém thanh thế hơn thì lần lượt được năm vị thiếp, từ nhị nương đến lục nương, vui vẻ ra chào hỏi và thỉnh mời nhập trang.

Chủ nhân không có mấy gia nhân, hầu hết đều là do chủ nhân và năm vị thứ thiếp xinh đẹp đảm trách toàn bộ phần nghinh tiếp đến cả trăm nhân sĩ hiệp khách.

Qua đó, nhiều nhân vật giang hồ mới hiểu, thà là một người an phận thủ thường như Sầm Thế Nghiêm đây, có cơ ngơi đủ để tạm cho là bề thế, có sinh ý đủ để gọi là chi dụng không sợ thiếu thốn, cạnh đó còn có những năm thứ thiếp xuân sắc mỹ miều, không phải lo bon chen vào vòng danh lợi của một đời giang hồ đầy sóng gió hiểm ác, thì thật là thỏa nguyện với ngoại hiệu: nhàn vi du hưởng. Cần gì mong được tiếng khen Hiệp hoặc Nhân, miễn không Quái không Độc là tốt lắm rồi.

Vì thế Sầm Thế Nghiêm luôn miệng tươi cười cho dù đang bị Ngân Kiếm Câu Hồn Hứa Thừa Ân vừa đến đã hỏi ngay một câu:

- Được biết Sầm trang chủ có một lệnh lang siêu quần xuất chúng, được nhiều nhân vật trên giang hồ biết đến qua tính danh Sầm Phong. Sao không thấy lệnh lang xuất hiện?

Sầm Thế Nghiêm mỉm cười:

- Nhục tử hơn bốn năm trước, sau lần mục kích cảnh mẫu thân thảm tử, nàng là Gia Cách Quỳnh Hương, chính thất của Nghiêm này, nhục tử vì quyết tâm báo thù nên có một đêm đã không từ mà biệt. Không lẽ Hứa tiên bối đã cùng nhục tử hội ngộ?

Hứa Thừa Ân nhìn quanh, cố tình nói lớn tiếng, vừa đáp vừa hỏi:

- Không ít những nhân vật dương hiện đây từng có duyên cùng lệnh lang gặp gỡ. Dám hỏi kẻ thù nào của lệnh lang đã sát hại thân mẫu, khiến lệnh lang vì mong muốn báo thù nên không ngại bôn tẩu giang hồ, riêng Sầm trang chủ chỉ mãi hưởng thụ riêng, không vì nghĩa tào khang mà lo báo thù phục hận?

Sầm Thế Nghiêm cười thành tiếng:

- Sầm mỗ từng giáo huấn nhục tử, chuyện báo thù có để mười năm cũng không lo muộn. Huống hồ thù nhân lại là nhân vật hầu như cho đến nay vẫn chưa xuất đầu lộ diện lần nào, chính là kẻ từng nhờ chất độc Tý Ngộ Thụy Tiên Vong gây đại họa cho võ lâm những ba mươi năm về trước. Rõ ràng đây là chuyện đầu thế cứ khẩn trương tìm là thấy. Nhưng Sầm mỗ không vì thế mà ngăn trở nhục tử. Có lẽ nhờ đó nên lúc này tính danh của nhục tử được nhiều người trong chư vị đây biết đến. Âu cũng là phúc phần cho riêng nhục tử và cho cả Sầm gia. Ha ha...

Tư Mã Vương, chưởng môn Hoa Sơn phái bỗng lên tiếng tán dương:

- Thật ra thì lúc đầu chính là vì ngộ nhận nên tề phái Hoa Sơn và Không Động phải có xem lệnh lang như hạng ác nhân. Sau này, khi rõ sự, hóa ra mọi việc đều do kẻ ngụy hiệp Khúc Hồng Nguyên cứ một tay che cả bầu trời, đã dùng thủ đoạn ném đá giấu tay, đổ hết mọi tội cho lệnh lang. Tư Mã Vương này kể từ đó vì hối hận nên hết lòng ngưỡng mộ lệnh lang. Sầm trang chủ quả hữu phúc khi có một hậu nhân xứng đáng như lệnh lang Sầm Phong.

Được nhắc đến, Chu Thịnh Phát liền lên tiếng:

- Bản lãnh của lệnh lang cũng có mức tự thành vượt quá niên kỷ. Nếu là do Sầm trang chủ đào luyện, đủ hiểu Sầm trang chủ chính là hạng cao nhân bất lộ tướng, công phu phải bất phàm?

Chợt có tiếng niệm phật hiệu vang lên, đổi qua đề tài khác:

- Vô lượng thọ Phật! Sầm trang chủ nếu không có bản lãnh bất phàm thì làm gì bắt được Thái giáo chủ Vạn Xà Giáo và lệnh chủ Lệnh Xuyên Vân? Dám hỏi, bọn bản đạo đến lúc nào mới được Sầm trang chủ đưa đến nơi giam giữ hai nhân vật đó?

Sầm Thế Nghiêm lại cười:

- Lẽ ra Sầm mỗ cũng muốn chờ nhục tử kịp quay về để cùng chư vị mục kích luôn thể. Nhưng nếu Huyền Vi đạo trưởng chưởng môn nhân đã nói vậy, Sầm mỗ cung kính bất như tòng mạng, sẽ lập tức cho người đưa hai nhân vật đại ác đó ra đây, phó giao cho chư vị tùy nghi định đoạt. Ha ha...

Và không cần ra lệnh, chỉ sau loạt cười này của Sầm Thế Nghiêm, hai trong năm thứ thiếp của Sầm trang chủ đã từ phía sau tiến ra, mỗi người dắt theo một người, chính là hai đại ác nhân như Sầm trang chủ vừa bảo.

Hứa Thừa Ân vừa nhìn thấy hình dong của một lão bà, là một trong hai đại ác nhân đang được dẫn ra lập tức kêu ngạc nhiên:

- Chính là mẹ! Thái giáo chủ Vạn Xà Giáo mà cũng có một ngày như thế này sao? Lão bà nọ hậm hực, hết nhìn Sầm Thế Nghiêm lại nhìn Hứa Thừa Ân:

- Nếu không phải lão thân vì ngõ họ Sầm kia cũng là bậc quân tử như cốt nhục hẳn là Sầm Phong, thì đâu dễ để hấn lừa, chỉ một thoáng sơ sẩy là bị họ Sầm kia chế ngự, ắt Hứa Thừa Ân lão nhi người đừng mong có cơ hội nói một lời khinh miệt lão thân như thế.

Hứa Thừa Ân giật mình, hỏi Sầm Thế Nghiêm:

- Trang chủ nữ dùng thủ đoạn, lợi dụng danh nghĩa của lệnh lang để xuất kỳ bất ý đắc thủ?

Sầm Thế Nghiêm vẫn cười:

- Binh vốn bất yếm trá. Huống hồ mỡ làm thế chỉ vì lo cho đại cục võ lâm. Há lẽ Hứa tiên bối phật ý và chỉ muốn thấy Sầm Thế Nghiêm này vì chuyện thiên hạ mà cam chịu hy sinh tánh mạng, bằng cách cứ đương trường đối địch với cả trăm nhân mạng Vạn Xà Giáo? Xin đừng quên dù sao Sầm mỡ vẫn là một kẻ Bất hiệp. Ha ha...

Tư Mã Vương chột lên tiếng, tán dương Sầm Thế Nghiêm:

- Đối với hạng ác ma như bọn Vạn Xà Giáo, dùng thủ đoạn như Sầm trang chủ để đắc thủ cũng phải thật mạo hiểm mới mong thành sự. Tuy bất hiệp nhưng thành quả này có khác gì so với Hiệp. Và dĩ nhiên hơn cả vạn lần so với kẻ ngụy hiệp là Khúc Hồng Nguyên.

Một lão tăng bỗng cất tiếng niệm phật:

- Thái giáo chủ Vạn Xà Giáo kể như đã được nhiều người nhận diện. Còn nữ đàn việt kia, a di đà phật, xem dung diện thật đoan trang đức hạnh, làm sao nhận biết đấy chính là Xuyên Vân Lệnh lệnh chủ?

Đáp lời lão tăng, một lão sư thái tiến ra lên tiếng:

- Nam mô a di đà phật. Lão phật huynh vì chưa nếm mùi khổ ải của Hồng Ma Bảo nên không nhận biết lệnh chủ Xuyên Vân Lệnh cũng phải. Phần lão ni, dù tiện nhân kia có bị đốt ra tro, chỉ cần nhìn qua lão ni cũng nhận định đúng đấy chính là lệnh chủ Xuyên Vân Lệnh.

Như để tăng thêm uy lực cho lời vừa nói, lão sư thái dứt lời liền nhìn qua một lão nhân đứng cách đó không xa:

- Nhận Ảnh Phi Điểm Thương lão bất tử có thừa nhận lời của lão ni vừa nói chăng?

Nhạn Ảnh Phi lão bất tử liền gật đầu và thở dài:

- Thiện ác đáo đầu chung hữu báo. Có lẽ lệnh chủ Xuyên Vân Lệnh cũng không bao giờ ngờ bản thân lại có một ngày như thế này. Vả lại nào chỉ riêng gì lão phu, có ai từng bị giam ở Hồng Ma Bảo lại không biết tiện nhân kia sở dĩ dám gây ra những chuyện tà đình như thế chỉ vì bản thân chính là hậu nhân của Hồng Ma Bảo bảo chủ? Chư vị ở đây có ai còn nhớ đến một đại ác ma trăm năm trước có ác danh là Tam Hồng Điểm Sát Nhân Phi Chỉ chăng?

Hứa lão giật nảy người:

- Nói sao? Hồng Ma Bảo mà là nơi lưu ngụ của đại ác ma Sát Nhân Phi Chỉ thật sao?

Nhạn Ảnh Phi lão bất cử lại thở dài:

- Trăm năm trước, trong khi ai cũng ngỡ Tam Hồng Điểm Sát Nhân Phi Chỉ đã mất mạng sau lần bị vây đánh ở chính núi Điểm Thương của tề phái, thì đại ác ma lại được một nữ nhân gọi là Hồng Hồng phu nhân dung nạp, cho dung thân tại tòa Hồng Bảo. Mãi sau này mới biết cả hai đã lần lượt tạ thế, biến tòa Hồng Bảo thành chốn hoang vu, được đổi thành Hồng Ma Bảo do nhiều diễn biến kỳ lạ đã xảy ra đều là do lệnh chủ Xuyên Vân Lệnh cùng Khúc Hồng Nguyên giở trò, mưu hại nhiều cao thủ võ lâm.

Nhiều nhân vật võ lâm nghe đến đây đều phần nộ hô vang:

- Mụ Xuyên Vân tội thật đáng chết. Xin chư vị trưởng bối các phái cho lệnh hành xử để trị tội mụ ác ma, hậu nhân của đại ác ma Tam Hồng Điểm.

- Đúng rồi. Giết mụ ác ma! Giết đi!

Chợt có tiếng một nữ nhân vừa từ xa chạy đến vừa thét thất thanh sợ hãi:

- Mẫu thân! Xin chư vị đừng vội kết tội hoặc xử trị gia mẫu. Bởi gia mẫu tuyệt đối không liên quan gì đến đại ác ma Sát Nhân Phi Chỉ. Và đại âm mưu ở Hồng Ma Bảo cũng không do đích thân mẫu thân của Thái Phi Nguyệt này chủ trương. Kẻ chủ trương chính là...

Nghe tiếng Thái Phi Nguyệt, lệnh chủ Xuyên Vân Lệnh như tìm đâu ra sức lực vụt gào thật to:

- Nguyệt nhi mau chạy đi. Nếu đã biết kẻ chủ trương là ai thì tốt rồi. Hãy giữ lấy mạng để báo thù cho mẫu thân. Mau chạy đi. Hự!

Sầm Thế Nghiêm chợt cười ngạo mạn:

- Mụ lệnh chủ Xuyên Vân Lệnh dù đã cắn lưỡi tự tìm chết thì vẫn còn ả kia vừa tự nhân là cốt nhục của mụ. Trảm thảo phải trừ căn, sao chư vị không cùng mỗ ra tay giết ả, diệt trừ hậu hoạn? Hãy xuất thủ đi nào. Ha ha...

Quần hùng nhất tề náo loạn, có đến cả trăm nhân vật chen nhau, cứ mong được là người đầu tiên động thủ và hạ sát nữ lang tự xưng là Thái Phi Nguyệt vừa tự chạy đến nạp mạng.

Và Huỳnh Phong Trang lại thêm náo loạn khi nghe ở xa xa có nhiều loạt hò hét huyền não:

- Đạp bằng Huỳnh Phong Trang...

- Bắt giết Sầm Thế Nghiêm...

- Giải thoát cho Thái giáo chủ...

- Cứu mạng luôn cho Lăng Kim Phụng giáo chủ ắt cũng đã bị Sầm Thế Nghiêm dùng thủ đoạn sinh cầm!

- Tiến lên, Vạn Xà Giáo tiến lên...

- Giáo đồ Vạn Xà Giáo dù chết cũng quyết giải thoát cho Thái giáo chủ và giáo chủ!

- Tiến lên!

Quần hùng võ lâm các đại phái lại được dịp phô trương thế lực, điều võ dương oai:

- Bọn Vạn Xà Giáo dám kéo đến ư? Ha ha...

- Chúng muốn chết! Ha ha...

- Chúng ta hãy cho lũ ác ma toại nguyện!

- Nhất võng đả tận. Phen này đúng là một cơ hội hãn hữu để một lần diệt sách lũ ác ma Vạn Xà.

- Xông ra! Giết! Giết!

- Diệt ma vệ đạo! Giết!

- Duy trì chính nghĩa! Tàn sát Vạn Xà Giáo!

Nhìn cảnh này, một mình Sầm Thế Nghiêm đứng cười cười, vờ như không thấy có rất nhiều bậc tiền bối võ lâm ắt đã vịn vào cố cao niên nên không ra tay, tuy vậy cứ đứng tùm tùm vào nhau xì xầm to nhỏ.

Kỳ dư cảnh xảy ra là một trường huyết sát chỉ đưa đến mỗi một kết quả duy nhất. Đó là bọn Vạn Xà Giáo hễ còn cuồng nộ xông đến là còn phải hứng chịu cảnh nạp mạng.

Họ chết nhiều, dù là giáo đồ hoặc đường chủ thì cũng đều chết.

Đổi lại, chỉ một ít cao thủ các phái là bị thiệt mạng.

Thái giáo chủ Vạn Xà Giáo như không muốn mục kích nữa thảm cảnh đang xảy ra cho Vạn Xà Giáo chợt khản tiếng gào vang:

- Giáo chủ bọn người không có ở đây. Hãy lui mau, hãy lưu lại những sinh mạng hữu dụng để giúp giáo chủ sau này hưng môn phục giáo. Mau lui đi. A... a...

Sầm Thế Nghiêm lại cười vang:

- Thái giáo chủ của bọn người vừa tự sát. Kẻ nào chưa tin thì cứ đến đây nhìn. Và đó cũng là số phận của bọn người vì đã xông vào đây thì phải chết, đừng kẻ nào mong thoát. Ha ha...

Nhưng đang cười, Sầm Thế Nghiêm vụt kinh ngạc quát hỏi:

- Còn ả hậu nhân mục lệnh chủ Xuyên Vân Lệnh đâu? Chư vị đã để ả chạy thoát ư?

Lập tức có nhiều nhân vật võ lâm thay phiên nhau đáp lại, cho biết:

- Sầm trang chủ có nhiều thứ thiếp toàn là hảo thủ bản lãnh cao minh.

- Trong đó có một phu nhân, như là Tam nương thì phải, bản lãnh thật khiến nhiều người ngưỡng mộ.

- Đúng rồi. Chính vị Tam nương này chỉ sau một vài chiêu tốt cùng lợi hại đã chế ngự ả Thái Phi Nguyệt.

- Còn nghe Tam nương bảo thu thập ả cho Sầm trang chủ nạp thiếp. Chẳng phải đã đưa vào trong cho Sầm trang chủ từ lâu rồi sao?

Chỉ thoạt nghe, Sầm Thế Nghiêm đã động dung, vội liếc mắt nhìn quanh.

Thật la, năm thứ thiếp của Sầm Thế Nghiêm đã lui đâu cả, phía hậu chỉ còn lại hai thi thể: một là của lệnh chủ Xuyên Vân Lệnh và một của Thái giáo chủ Vạn Xà Giáo.

Hứa Thừa Ân vì nhìn thấy rõ mọi động thái của Sầm Thế Nghiêm nên vỗ tay cười:

- Sầm trang chủ quả có tài dùng người. Không chỉ khiến những thê thiếp chung sống với nhau hòa hoãn mà còn làm họ mến phục ngưỡng mộ, tự nghĩ cách cùng nhau tìm thứ thiếp khác, hỗ trợ một lòng, quyết chung sức hầu hạ chỉ mỗi một đấng phu quân. Thật đáng khen. Ha ha...

Sầm Thế Nghiêm được tán dương, mỉm cười đáp tạ Hứa Thừa Ân:

- Hứa tiên bối đã quá khen. Được thế này cũng nhờ Sầm mỗ luôn ghi nhớ câu: tu thân, tề gia. Nhưng vì ả Thái Phi Nguyệt hiện kẻ là đại địch võ lâm, xin lượng thứ vì bọn nữ nhân quá thiếu cận, muốn tốt cho mỗ có khác nào hại mỗ. Xin chư vị chờ cho

một lúc, mỗi phải đích thân vào trong, giải cho được ả Thái Phi Nguyệt ra phó giao cho chư vị. Xin chờ, chỉ một lúc thôi, mỗi sẽ quay ra ngay.

Sâm Thế Nghiêm quay ngay vào trong.

Lúc đó có một nhân vật võ lâm với vẻ ngoài hoàn toàn bình thường, nghĩa là giống mọi người nói chung, chợt len chân bước đến gần Hứa Thừa Ân:

- Hứa lão tiên bối?

Nghe hỏi, Hứa lão âm ừ đáp lại, tỏ ra không chú tâm gì lắm đến một gã chỉ bình thường là thế:

- Ủ. Tiểu huynh đệ định hỏi gì?

Gã nọ dáo dác nhìn quanh:

- Có một người nhờ hỏi Hứa lão gia một vật. Có bảo đó là vật dù nhỏ nhưng uy lực rất lớn. Và có nhắc, chính Hứa lão gia đã nhận lời giữ vật hộ người đó. Nhưng y chỉ mới đây, không hiểu lần đâu mất rồi?

Hứa lão giật mình cũng tìm quanh:

- Người đó còn dặn gì nữa không?

Gã nọ lúc lắc đầu, tỏ ra không còn gì nữa nhưng lại bất chợt à lên:

- Không biết điều này có phải là lời dặn của người đó hay không? Vì chỉ nói bằng quơ thế này: địch kéo đến tuy nhiều nhưng không phải cao thủ. Đủ cho thấy còn nhiều nhưng dường như chờ tiềm ẩn xung quanh. Chỉ có thế thôi.

Hứa lão quắc mắt nhìn gã:

- Người là ai?

Gã nọ giật mình:

- Tiểu bối là đệ tử Điểm Thương phái. Sao cơ?

Hứa lão dụi mắt nhìn gã:

- À, không có gì. Lão phu chỉ lấy làm lạ là tại sao người nhớ kỹ những gì người đó nói bằng quơ. Người có gì giải thích thêm chẳng?

Nhạn Ảnh Phi lão bất tử chợt đến gần:

- Chuyện gì thế lão Hứa?

Hứa lão giải thích qua cho lão bất tử nghe, sau đó hỏi gặng lại:

- Có đúng gã là đệ tử của quý phái chẳng, lão bất tử huynh?

Lão bất tử cười:

- Y là một trong những cao đồ ưu tú hiện nay của tộ phái. Có phải Hứa lão thấy y đã có chỗ nào hợp nhãn, muốn chỉ điểm cho y một vài kiếm chiêu?

Hứa lão xoa tay cho gã nọ đi:

- Điều đó sau hãy hay. Hoặc giả nếu lão phu quên thì người cứ nhắc. Có thể lão phu sẽ giúp ích người điều gì đó. Sau này.

Và gã vừa đi, Hứa lão thầm thì cùng lão bất tử:

- Mọi lời người đó dặn, cơ hồ muốn ám chỉ nhắc cho chúng ta nhớ đó là nhân vật lão Hứa này từng có lần nói riêng với mọi người? Lão bất tử huynh nghĩ sao về lời nói bâng quơ vừa nghe?

Lão bất tử giật mình nhìn quanh:

- Kẻ đã cứu chúng ta ở Khúc phủ độ nào ư? Địch tiềm ẩn chung quanh? Nghĩa là xung quanh có địch? Ai? Vạn Xà Giáo ư? Nhưng chúng đã bị diệt gần hết còn gì?

Hứa lão hạ thấp giọng:

- Nếu muốn ám chỉ cao thủ của Vạn Xà Giáo, y cần gì dùng chữ địch chung chung? Hay địch đây là họ Sầm? Hay một số trong chúng ta? Là lão bất tử huynh hay là lão Hứa này?

Lão bất tử chợt rùng mình:

- Đã bị sinh cầm một lần, giờ nhắc đến địch, lão bất tử nghe đã sợ. Hay là lui thôi? Cứ để họ Sầm lo chuyện ả Thái Phi Nguyệt.

Hứa lão gật đầu:

- Thật giả nan phân, hay là chúng ta cứ lén cho mọi người biết? Ai muốn lui thì cứ lui, còn muốn lưu lại thì cứ tùy tiện?

Lão bất tử gật đầu, nhưng dặn:

- Lão bất tử này ngoài chưởng môn thì chỉ tin vào những ai bị sinh cầm chung số phận. Thôi thì đành, chỉ lén đưa tin cho những nhân vật này thôi. Ai muốn tin hay không thì tùy.

Họ chia nhau đi báo tin, không nhiều, chỉ chừng mười mười hai người độ đó đã cùng thoát ở Khúc phủ. Đến những người này vì cũng tin vào chưởng môn nhân đương nhiệm của họ nên lại tiếp tục đưa tin. Còn thêm nữa là những bằng hữu, những đồ tử đồ tôn của họ, lẽ nào họ lui mà không cho những kẻ tin cẩn cùng lui?

Vì thế, lúc Sầm Thế Nghiêm quay lại, đương trường hầu như chỉ còn lại một ít và đều là những nhân vật võ lâm thấp kém hoặc bị bỏ rơi hoặc cũng muốn lui nhưng chậm chân hơn mọi người.

Sầm Thế Nghiêm ngỡ ngàng nhìn họ:

- Mọi người sao bỗng đứng lui?

Đáp lại Sầm Thế Nghiêm, một gã thư sinh tuy cố làm ra vẻ nho nhã nhưng vẫn để lộ nét thô lỗ cả trên mặt lẫn lời nói đang dùng để chất vấn ngược lại Sầm Thế Nghiêm:

- Mọi người vì bất bình nên bỏ đi, vậy ả Thái Phi Nguyệt đâu? Sao Sầm trang chủ chỉ quay lại một mình, như thể đã thật sự có ý thu nạp ả làm thiếp?

Sầm Thế Nghiêm bối rối:

- ả đã bỏ trốn. Những thứ thiếp của mỗ kẻ thì chết, kẻ thì biệt dạng, thật không rõ là do nhân vật nào gây ra. Mà này, tiểu thế huynh là ai, tính danh thế nào, sư thừa ra sao, tư cách gì dám lớn tiếng cật vấn Sầm mỗ?

Gã thư sinh quả thật thô lỗ:

- Sao vậy? Rõ ràng những gì tại hạ vừa hỏi đều do lúc nãy Sầm trang chủ tự hứa sẽ có giao phó khi quay lại, đúng không? Sao bây giờ Sầm trang chủ không những không có phó giao minh bạch mà trái lại còn muốn trút hận lên tại hạ? Này, tại hạ không chỉ có miệng để hô hoán, nói cho mọi người biết Sầm trang chủ toan giở trò chó cậy gần nhà. Đừng nghĩ tại hạ là người dễ bị uy hiếp, dễ bị bắt nạt chứ? Xem này, có biết vật gì đây không? Hử?

“Choang!”

Gã thư sinh không chỉ thô lỗ mà còn hết sức ngông cuồng, vừa dứt lời là rút một thanh cổ kiếm ra khoe ngay.

Sầm Thế Nghiêm toan phát tác, chợt bối rối, vì thấy khá nhiều nhân vật tuy bỏ đi nhưng lại nghe có điều huyền ảo nên quay lại. Sầm Thế Nghiêm đành cười:

- Dĩ nhiên Sầm mỗ quay lại là có điều muốn phó giao. Chỉ tiếc lúc này quần hùng đa số đã bỏ về, thôi đành có lời tạ lỗi, sau này sẽ đích thân đến từng võ phái để giải thích tỏ tường hơn. Xin được thỉnh giáo quý tánh đại danh, để mỗ nhớ và tìm cách có phó giao sau này.

Gã thư sinh hậm hực, thu kiếm cất trở lại vào người:

- Ngờ sau khi luyện xong pho bí kíp Vân Long, phen này ắt có cơ hội mở mày mở mặt cùng thiên hạ. Nào ngờ đến đây chỉ gặp toàn lũ bị thọt, chỉ là phường giá áo túi cơm không hơn không kém. Hừ!

Và gã quay đi, chợt bắt gặp nhiều nhân vật võ lâm nhìn gã bằng ánh mắt khó chịu. Gã lập tức trừng mắt nhìn lại:

- Nhìn gì? Ta nói không đúng sao? Hay là bọn người muốn thử? Lại đây, ta chỉ mới hạ sát có mười gã vô dụng Vạn Xà Giáo, còn đang ngứa ngáy muốn động chân tay nữa đây. Vậy thì đúng là lũ bị thọt. Hừ!

Chợt có một nhân vật lao đến:

- Ta là Đơn Chưởng Đả Tam Xà, họ Thích, đơn danh là Hỏa. Ta muốn minh chứng ta hay người là bị thịt. Hãy tiếp chiêu!

“Ào...”

Gã thư sinh gạt đầu và lẹ tay lấy kiếm:

- Có như thế chứ. Túng!

“Vù...”

Và kiếm của gã không chỉ xuyên phá chưởng kinh của Thích Hỏa mà còn ung dung vạch một vết khá dài trên cánh tay phát chưởng, làm Thích Hỏa hốt hoảng ôm tay lùi về:

- Ôi... kiếm người nhanh quá!

Gã thư sinh cười khà khà:

- Đó là chiêu Vân Long Xuất Động. Nếu không đủ nhanh để người nhìn thấy và phá đi thì sao? Nào, phục hay bất phục? Hà hà...

Một đại hán nện chân bước đến:

- Kiếm của các hạ dù nhanh nhưng vị tất đủ uy lực để đón đỡ đơn đao của Triển Bàn này, dám không?

Gã thư sinh khe khẽ huýt sáo miệng:

- Nhanh và thật nhanh là đủ. Cần gì mạnh chỉ tổ hao tổn chân nguyên? Huống hồ tạng của tại hạ lại gầy gò ốm yếu, đâu như các hạ chỉ là hạng võ biên vũ phu cục súc mới thích dùng đại đao? Xuất thủ đi...

Triển Bàn bị chê là cục súc liền động nộ bạt đại đao ngay:

- Tay trói gà không chặt như người đã muốn chết thì ta cho toại ý. Đờ!

“Ào...”

Gã thư sinh phát cười âm lên:

- Muốn lấy mạng ta, đao của người đừng để lộ sơ hở như thế này chứ? Là chỗ này đây. Trúng! Ha ha...

“Soạt!”

Kiếm chiêu của gã quả là nhanh, đã lướt theo sóng đao của Triển Bàn để róc ngược lên trên, làm toàn bộ y phục ở cánh tay họ Triển bị rọc đứt tung, để lộ một bắp tay dù cuộn cuộn nhưng vẫn run bắn lên vì ngỡ đã bị kiếm chiêu tiện đứt lìa.

Triển Bàn vội ôm đao lùi đi một mạch, then quá chẳng dám nhìn ai.

Gã thư sinh lại ngông nghênh nhìn quanh, sau đó tự ý bỏ đi, miệng cười sằng sặc:

- Ha ha...

Mọi náo nhiệt vậy là không còn, tất cả đều bỏ đi và mọi lời lúc này bàn tán đều nói về gã thư sinh vô danh với kiếm pháp cực nhanh, cực kỳ lợi hại, có từ một thứ bí kíp gọi là Vân Long bí kíp.

- o O o -